

ver sat, ikke bliver sat for Moderens Skyld, men for Barnets Skyld, et Bidrag, som bør tilkomme og bør anvendes til Barnet — altsaa det ærede Medlem sagde, at det kan være godt nok, at dette Bidrag bliver gjort større, men det vil ikke kunne hjælpe stort, naar det viser sig, at Barnefaderen intet har, eller han dør og intet efterlader sig eller udvandrer. Jeg tror dog, man maa erkende, at i alle disse Tilfælde vil det efter dette Forslag være til Gavn for Moderen og derigennem for Barnet, at Bidraget bliver forhøjet, thi efter Forslagets Bestemmelser vil Moderen, hvad der for øvrigt ikke er ubekendt efter den nugældende Ret, baade naar Faderen intet har at betale, og naar han dør og intet efterlader sig, kunne faa Bidraget udbetalt gennem Faderens Forsørgelseskommune. Og Lovforslaget gaar yderligere ud paa at rette en Mangel i den hidtidige Lovgivning, den nemlig, at Moderen, naar Faderen løber sin Vej, er helt afskaaren fra at faa noget hos ham, idet Forslaget her foreslaar, at Kommunens Forpligtelse til at yde Moderen Bidrag ogsaa skal strække sig til det Tilfælde, hvor Faderen udvandrer.

Det ærede Medlem ankede over, at Udvidelsen af Bidragspligten kunde virke saaledes, at uægte Børn bleve stillede bedre end de ægte Børn. Det er jo naturligvis ganske umuligt at lave nogen Lov, der vil virke ganske ens i alle Tilfælde, men jeg har haft Øje for netop dette, at man ved en ny Lovgivning som denne burde saa vidt muligt passe paa, at de uægte Børn ikke stilles bedre end de ægte Børn, at der ikke saa at sige bliver sat en Præmie paa de uægte Børn, og det er netop ogsaa en af Grundene til, at det andet Lovforslag, som staar paa Dagsordenen i Dag, er fremkommet. Skulde det ved nærmere Forhandling vise sig, at der virkelig i Lovforslaget er Punkter, der rumme en Fare for, at noget saadant jævnligen vil ske — Undtagelser tror jeg, at man her som altid maa se bort fra —, er det et Punkt, som man uden Tvivl ved nærmere Forhandling vil kunne finde en forandret Affattelse af.

Det ærede Medlem var imod den Bestemmelse i Lovforslaget, at Bidragspligten skal fordeles mellem Forældrene i For-

hold til deres Formuestilling, i Forhold til deres økonomiske Evne, og mente, at dette i adskillige Tilfælde vilde kunne medføre Uretfærdigheder. Jeg indrømmer jo naturligvis gerne, at det Eksempel, han nævnedes, om Studenten, der underholdes af sin Fader og kun har det, han behøver for at leve og for at læse, ved første Øjekast kan virke ret slaaende, men det er dog alligevel den Slags Tilfælde, som nok i det praktiske Liv, hvis virkelig Studentens Familieforhold ere saaledes, at hans Faders økonomiske Evne er meget betydelig, vil være uden Betydning, og i alt Fald er det noget, man uden stor Vanskelighed vil kunne rette i Lovforslaget. Jeg tror i alt Fald, at det er en rigtig og god Tanke, som er nedlagt her i Lovforslaget, at Bidragspligten fordeles mellem Forældrene indbyrdes i Forhold til deres økonomiske Evne. Der er, synes det mig, ikke nogen Rimelighed i, at man, naar en Kvinde, som er meget vel situeret i økonomisk Henseende, faar et uægte Barn med en ubemidlet Mand, skal lægge Halvdelen eller, som det ærede Medlem vilde være med til, $\frac{3}{5}$ af Byrden over paa den ubemidlede Mand og lade den velbemidlede Kvinde nøjes med den mindre Del af Byrden. Jeg tror, det netop er et Punkt, hvor Lovforslaget har ramt det rette, men det er i alt Fald ogsaa noget, som der vil kunne forhandles om.

Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, havde han ikke noget imod, at Bidragspligten i Tilfælde af Faderens Død blev omsat til en Fordring paa Boet, der skulde opfyldes, efter at Kreditorerne vare fyldestgjorte, noget, der for øvrigt er i Overensstemmelse med den gældende Ret. Men det ærede Medlem fandt, det var Uretlige overfor den Enke, der sidder i uskiftet Bo, at hun skulde blive ved at udrede Bidragene. Jeg tror dog ikke, man kan sige dette. Thi naar man først erkender, at den Forpligtelse, som Faderen til et uægte Barn har til at udrede Bidrag til Barnets Opdragelse og Underhold, ikke bør bortfalde ved hans Død, men, hvis han efterlader sig Formue, bør omsættes i en Kapital, som skal tilfalde Barnet, maa man ogsaa erkende, at det kun er ret og billigt, at Enken, der sidder i uskiftet Bo, ligesom hun maa gaa ind til alle andre